

Arrest

nr. 321 713 van 17 februari 2025
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VAN DEN BRUEL
Wouwerstraat 1
2300 TURNHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 18 september 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 augustus 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 6 februari 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 13 mei 2024 een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Belgische echtgenoot.

Op 9 augustus 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoeker ter kennis gebracht op 22 augustus 2024. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 13.05.2024 werd ingediend door:

Naam: A. (...)

Voorna(a)m(en): C. (...)

Nationaliteit: Tunesië
Geboortedatum: (...) 1997
Geboorteplaats: (...)
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 13.05.2024 gezinshereniging aan met zijn Belgische echtgenoot D. (...) R. (...) N. (...) J. (...) P. (...) ((...)) in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter van voormelde wet stelt: “ § 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;”

Blijkens de gegevens van het Rijksregister werd op 27.06.2024 het voorstel gedaan om betrokkene van het adres van zijn Belgische echtgenoot te schrappen. Op 09.07.2024 meldde de referentiepersoon aan de DVZ dat betrokkene alle contact had verbroken. Op 10.07.2024 verduidelijkte mijnheer D. (...) R. (...) de situatie door aan te geven dat betrokkene reeds “drie weken geleden” de woonst had verlaten na een ruzie. Betrokkene zou inmiddels ook een nieuwe relatie hebben. Betrokkene zou “gisteren” (dus 09.07.2024) op sociale media alle contact verbroken hebben. Mijnheer D. (...) R. (...) stelt het gevoel te hebben gedwongen te zijn om te trouwen om daarna meteen te worden gedumpt.

Op 19.07.2024 werd betrokkene op een ander adres ingeschreven.

Gelet op het feit dat betrokkene en de referentiepersoon op andere adressen wonen en dat zij alle contact met mekaar verbroken hebben, moet vastgesteld worden dat betrokkene zich niet bij zijn Belgische echtgenoot voegt.

Aldus voldoet hij niet aan de voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Het verblijfsrecht wordt hem geweigerd. Zijn A.I. dient te worden ingetrokken.”

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 42quater, §4, 4° van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) en van het hoorrecht.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Verzoeker ontkent niet dat er niet langer voldaan is aan de voorwaarde zoals gesteld in art. 40 ter inzake de vervoeging van verzoeker bij zijn echtgenoot dhr. D. (...) R. (...).

Verzoeker heeft de woning verlaten op 17.06.2024 en heeft uiteindelijk de moed gevonden om niet meer terug te keren naar de onmenselijke situatie.

Verzoeker heeft op 17.06.2024 de woning verlaten na de zoveelste ruzie waarbij hij het slachtoffer is van verbaal en fysiek geweld en bedreigingen/afpersing.

Verzoeker heeft hiervoor klacht neergelegd op 11.07.2024 (later aangevuld met stukken) gekend onder PV (...). Het opsporingsonderzoek in dit dossier is nog steeds lopende.

Verzoeker meent dat er toepassing dient te worden gemaakt van de uitzondering op grond van intra familiaal geweld op grond van art. 42 quater § 4, 4° Vreemdelingenwet.

Op 15.03.2024 is verzoeker naar België gekomen om te huwen op 24.04.2024. Dit was een logische stap in het vervolg van hun homoseksuele relatie hetgeen in Tunesië niet wordt geduld.

Na de voltrekking van het huwelijk ging het evenwel van kwaad naar erger.

Verzoeker was nieuw in België en kende niemand. Hij leefde zeer geïsoleerd.

Hij was afhankelijk van dhr. D. (...) R. (...) die dit ook maar al te goed beseftte.

Wanneer verzoeker hem tegensprak of weigerde hem in zijn handelen te volgen, werd dhr. D. (...) R. (...) zeer kwaad met ernstige slagen en verwondingen tot gevolg.

Verzoeker ging voortdurend gebukt onder geweld en bedreigingen.

Wanneer verzoeker de stap wou zetten om hem te verlaten, dreigde dhr. D. (...) R. (...) ermee om een video waarin verzoeker naakt te zien was aan zijn vrienden en familie te tonen en hen mee te delen dat verzoeker homoseksueel is.

Verzoeker was te angstig om de stap te zetten op uit het huwelijk te stappen. Homoseksualiteit is absoluut niet aanvaard in Tunesië en is zelfs een misdad, zowel voor de wet als voor het geloof (islam). Verzoeker zou aldus niet meer kunnen terugkeren naar Tunesië uit risico voor zijn leven. Zijn familie zou hem tevens niet meer aanvaarden en beschermen.

Dhr. D. (...) R. (...) heeft verzoeker op deze manier het gehele huwelijk afgeperst en belaagd. Wanneer verzoeker zich bleef verzetten, stuurde dhr. D. (...) R. (...) effectief berichten en foto's naar de vrienden van verzoeker.

Des te meer verzoeker zich probeerde los te rukken, des te harder er werd bedreigd en gehandeld door dhr. D. (...) R. (...).

Tot 17.06.2024, toen verzoeker slagen en verwondingen werd toegebracht door dhr. D. (...) R. (...) en het verzoeker zo diep zat mentaal, dat hij de stap effectief heeft gezet om bij dhr. D. (...) R. (...) weg te gaan.

De angst weerhield verzoeker er in eerste instantie nog van om verdere stappen te ondernemen.

Op 11.07.2024 heeft dhr. A. (...) C. (...) de moed gehad om klacht in te dienen tegen dhr. D. (...) R. (...).

De klacht werd neergelegd wegens belaging, afpersing, slagen en verwondingen en schriftelijke bedreigingen.

Het opsporingsonderzoek loopt nog onder PV nummer (...).

Verzoeker ging tot voor kort nog dagelijks gebukt onder bedreigingen, stalking met bezoek aan zijn nieuwe verblijfplaats en dergelijke meer van dhr. D. (...) R. (...).

Deze laatste heeft ook alles in het werk gesteld om verzoeker te overhalen zijn klacht in te trekken (of niet neer te leggen) en het huwelijk alsnog verder te zetten.

Het vergde voor verzoeker zeer veel moed om de echtscheiding aan te vragen gelet op de angsten die hij heeft moeten doorstaan.

De procedure inzake echtscheiding is nog lopende voor de Rechtbank van Eerste Aanleg Antwerpen, afdeling Turnhout.

Er dient dan ook toepassing te worden gemaakt van de uitzondering op beëindiging van het verblijf op grond van art. 42 quater §4 Vreemdelingenwet, intra familiaal geweld. Verzoeker verwijst hierbij ook nog naar de omzendbrief van 15 juni 2023.

II.2.2 Schending algemene beginselen van behoorlijk bestuur

Verzoeker is in het kader van de beëindiging van zijn verblijfsrecht niet gehoord geweest, noch werd er verder onderzoek gevoerd door DVZ.

DVZ heeft enkel op verklaring van dhr. D. (...) R. (...) vastgesteld dat verzoeker niet meer op het adres woonachtig is om zich bij zijn echtgenoot te voegen doch heeft verzoeker nooit het recht gegeven om gehoord te worden, heeft niet geïnformeerd naar mogelijke strafrechtelijke onderzoeken die lopende waren.

Immers verzoeker diende het recht gegeven te worden om zich te verdedigen en te worden gehoord ten einde zijn reden van vertrek te kunnen toelichten.

Temeer er reeds op 11.07.2024 klacht werd neergelegd door verzoeker en aldus voorafgaand de beslissing van DVZ inzake.

Het onderzoek is nog lopende doch verzoeker is ontegensprekelijk slachtoffer geweest van fysiek en verbaal geweld, bedreigingen, afpersing enz.

DVZ heeft verzoeker niet de kans gegeven om te worden gehoord. Verzoeker verwijst tevens naar de omzendbrief van 15 juni 2023 die dit recht om te worden gehoord uitdrukkelijk voorziet.

II.2.3 Schending art. 3 EVRM

Verzoeker is homoseksueel. Het is ook om deze reden dat verzoeker en zijn echtgenoot, dhr. D. (...) R. (...) na jarenlange afstandsrelatie naar België zijn gekomen om te huwen.

Een homoseksueel huwelijk in Tunesië is immers niet mogelijk, wordt niet aanvaard, noch wettelijk, noch vanuit het geloof.

Verzoeker loopt bij beëindiging van zijn verblijf van meer dan drie maanden het risico om een bevel te ontvangen om het grondgebied te verlaten en zodoende teruggestuurd te worden met risico voor zijn leven."

3.2 Waar verzoeker een inhoudelijke kritiek uiteenzet ten aanzien van de motieven van de bestreden beslissing, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

In casu moet de schending van het materiële motiveringsbeginsel worden onderzocht in het licht van artikel 42quater, §4, 4° van de Vreemdelingenwet, aangezien verzoeker hiervan eveneens de schending aanvoert. Deze bepaling luidt als volgt:

"§1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie : [...]

§4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

[...]

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;"

Aldus kan volgens artikel 42quater van de Vreemdelingenwet niet binnen vijf jaar na de erkenning van het verblijfsrecht een einde aan dit verblijfsrecht worden gesteld omdat het huwelijk wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap wordt beëindigd of er niet langer sprake is van een gezamenlijke vestiging wanneer bijzonder schrijnende situaties – bijvoorbeeld partnergeweld – dit rechtvaardigen. Zoals verweerder terecht aanstipt in zijn nota met opmerkingen, vindt deze bepaling dan ook alleen toepassing in die gevallen waarin de derdelander reeds over een erkend verblijfsrecht beschikt op basis van zijn huwelijk, geregistreerd partnerschap of gezamenlijke vestiging, *quod non in casu*. Uit de gegevens van het administratief dossier

blijkt niet dat verzoeker over enig erkend verblijfsrecht in het Rijk beschikt. Meer nog, de bestreden beslissing *in casu* betreft het antwoord van verweerder op verzoekers aanvraag tot het bekomen van een verblijfsrecht op basis van zijn huwelijk met de Belgische referentiepersoon. De Raad ziet dan ook niet in op welke wijze verzoeker zich dienstig zou kunnen beroepen op artikel 42^{quater}, §4, 4° van de Vreemdelingenwet om de nietigverklaring van een dergelijke weigeringsbeslissing te vorderen.

De Raad stelt vast dat verzoeker het determinerend motief van de bestreden beslissing – zijnde het feit dat niet blijkt dat verzoeker zich bij zijn Belgische echtgenoot voegt zoals vereist door artikel 40ter van de Vreemdelingenwet – niet betwist. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoeker op een ander adres dan de Belgische referentiepersoon staat ingeschreven sinds 19 juli 2024 en het contact tussen beiden intussen volledig is verbroken. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift uitdrukkelijk niet te betwisten dat “*niet langer*” is voldaan aan de voorwaarden zoals gesteld door artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. De bewering van verzoeker dat hij het slachtoffer is geworden van partnergeweld, neemt niet weg dat verweerder op goede gronden mag vaststellen dat niet aan de vereiste voorwaarden voor de gezinshereniging zoals neergelegd in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet is voldaan en aldus het verblijfsrecht van meer dan drie maanden aan verzoeker moet worden geweigerd.

Verder voert verzoeker de schending aan van het hoorrecht. Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst erop dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (cf. HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest. Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor.

De Raad wijst er op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van het hoorrecht naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het nemen van de bestreden beslissing hadden kunnen verhinderen (cf. HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitvoering van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert.

De Raad herhaalt dat de bestreden beslissing *in casu* het antwoord betreft van verweerder op verzoekers aanvraag tot het bekomen van een verblijfsrecht op basis van zijn huwelijk met de Belgische referentiepersoon. Het stond verzoeker in het kader van zijn verblijfsaanvraag aldus vrij alle nuttige informatie aan verweerder over te maken. Indien verzoeker van oordeel is dat de vermeende feiten van partnergeweld relevant zijn voor de beoordeling van zijn verblijfsaanvraag, kwam het hem toe daarvan de nodige melding te maken bij zijn verblijfsaanvraag. Immers dient de wettigheid van een administratieve beslissing te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken op het ogenblik van het nemen van deze beslissing (cf. RvS 23 september 2002, nr. 110.548). Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker verweerder op de hoogte heeft gebracht van de vermeende feiten van partnergeweld voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing. Het komt niet aan verweerder toe om in het kader van de voorliggende aanvraag op eigen initiatief over te gaan tot het inwinnen van bijkomende informatie aangaande de situatie van verzoeker.

Een schending van het hoorrecht is niet bewezen.

Tenslotte voert verzoeker nog de schending aan van artikel 3 van het EVRM. De Raad bemerkt dat de bepaling van artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken van de aanwezigheid van ernstige en zwaarwichtige gronden om aan te nemen dat hij in het land van herkomst een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met minstens een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM.

In casu dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat waardoor er geen sprake is van enige terugkeerverplichting naar het land van herkomst, Tunesië. Daarenboven toont verzoeker niet met enig concreet begin van bewijs aan dat hij bij een eventuele terugkeer naar zijn land van herkomst een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandeling. Hij toont niet aan dat hij enkel en alleen omwille van zijn homoseksuele geaardheid – die hij blijkens zijn eigen verklaringen ook al in Tunesië beleefde – zal worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandeling. Verzoekers betoog is beperkt tot een louter algemene vrees die niet terdege wordt gestaafd.

Een schending van artikel 3 van het EVRM is niet bewezen.

Het enige middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien februari tweeduizend vijftientig door:

N. MOONEN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.
------------	---

M. DENYS,	griffier.
-----------	-----------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

M. DENYS

N. MOONEN